ברודער מאָרד

העכסט אינטערעסאנטער און שפאנענדער ראמאן

(פארזעצונג)

— געוויס, דאס געלט מוזן מיר זיך צעטיילן, האט טאם טאלרינג אונטערגע־האלטן. איך ווייס ניט פאר וואס מיר זאלן זיך שוין ניט צעטיילן דערמיט.

— מיינט אז איך האב דאס געלט ביי זיך? האט דזשאנסאן געפרעגט, דיינקט איר אז מיין קען טראגן מיט זיך מער ווי צוויי מיליאן דאלאר?

— דאן לאמיר ניין צו דיר אהיים, האט דער שיינער דזשעק געזאגט.

— איך האלט עס ניט אין דער היים, האט דזשאנסאן געענטפערט, ווייסט איר דען ניט אז א שיקאגער האטעל איז ניט זיכער?

— וואו דען האלסטו דאס געלט?

— איך האלט עס אין א סייף דעפאזיט באנק, איך האב געגומען א באזונדערן קאסטן פאר זיך און האב עס דארט אנ־דערגעלייגט. דארט איז עס זיכערער.

דער שיינער דזשעק און טאם טאלרינג האבן געמאכט א זויערע מינע. זיי האבן געקענט דעם גוט דזשאנסאן און האבן גע־וואוסט אז זיי וועלן מיט אים גאר ניט מאכן.

— אלזא ווען וועלן מיר זיך צעטיילן מיט'ן געלט? האבט זיי געפרעגט.

— קומט ארויס צו מיר מארגן נאכמי־טאג, אדער נאך בעסער קומט מארגן אוונט צום גראבן גאטליב. דארט וועלן מיר זעען שיינע זאכן און מיר וועלן זיך צעטיילן מיט'ן געלט.

— וואס פאר א שיינע זאכן וועלן מיר דארט זעען?

— מיר וועלן זעען ווי ווענדלאנד און דער גראבער גאטליב וועלן צומאכן מיט'ן אויג.

ער האט זיי דאן דערציילט ווי אזוי אלעס איז שוין אפגערעדט, און אפנעמאכט אז זייער קאפיטאן, ווילאם דערבי, זאל פארגיסטן ווענדלאנדן און דעם גראבן גאט־ליב.

ביידע באנדיטן האבן זיך געלאזט איינ־ריידן באזונדערס ווען דזשאנסאן האט זיי דערקלערט וואס פאר א פלאן ער האט גע־מאכט צו צוקומען צו דער קאסע פונ'ם ריינען שווייגהענדלער.

אזוי ווי עס איז געווארן שפעט, האט דזשאנסאן דערקלערט, אז ער איז זייער מיד און וויל שוין שלאפן. זיינע חברים האבן זייער ניט געוואלט זיך שיידן פון אים, אזוי ווי ער האט זיי אבער געוויזן א קווייטרונג פון א סייף דעפאזיט באנק אז ער האט דארט א באזונדערן קאסטן, האבן זיי אים געגלויבט און זיינען זיך צע־גאנגען.

דזשאנסאן האט זיך אויפגעזעצט אויף א סטריט קאר, איז אפגעפאלן מיט איר א פאר מינוט און איז אראפגעשפרונגען פון דער באן און האט זיך אויפגעזעצט אויף אן אנדערער, אזוי צו דער נאנצער עקזעקוטיווע פון דער ליידיס אקזי־לערי פון שטאט קאמיטעט, פאר זייער אנשטריינגונג צו העלפן אראנזשירן און דורכפירן אונזער באנקעט זונטאג אוונט אין גרויסן תלמוד תורה זאל צו אונזער אלע־מענס בעסטער צופרידענהייט.

מיר ווינשן זיי לאנגע יארן פון גוטער געזעלשאפטלאכער טעטיקייט און דערפאלג אויף יערן געביט אין אלע זייערע ווייטערדיקע אונטער־נעמונגען.

באנקעט קאמיטעט,
י. טרוט, טשערמאן

דאנקזאגונג

דערמיט ווילן מיר אויסדריקן אונזער הארציגן דאנק צו כרם. מאַ־מאט, די קאנזוינערן פון דעם באנ־קעט קאמיטעט, און צו דער נאנצער עקזעקוטיווע פון דער ליידיס אקזי־לערי פון שטאט קאמיטעט, פאר זייער אנשטריינגונג צו העלפן אראנזשירן און דורכפירן אונזער באנקעט זונטאג אוונט אין גרויסן תלמוד תורה זאל צו אונזער אלע־מענס בעסטער צופרידנהייט.

דארט איז ער באלד ארויפגעפארן צו די צימערן וואו פרייל'ן נאנאן האט געוואוינט און האט אנגעקלאפט אין טיר.

נאנאן איז שוין געשלאפן. זי האט גע־וואוסט אז היינט איז א באל ביי מיס מערי מאקארטי. אויף דעם באל איז זי אויף גע־ווען איינגעלאדן. זי האט אבער ניט גע־קענט גיין אויפ'ן באל זייט וויליאם דער־

די סילווער סליפער

דער נייער אולטרא־פיינער רעסטאראן, לאונטש קאונטער און דייניג רומס.
מיר פארזארגן נאך־טעאטער פארטיס.
די סאמע מעסיקסטע פריזין אין שטאט
303 FORT ST., *Just South of Portage*

פלענער געמאכט אין פאראיס...

דער פונדאמענט פון א סך דערפאלגרייכע געשעפטן איז געלייגט געווארן אין ציימן פון עקאנאמישער איינשריינ־קונג, מיט דעם שכל'דיקן געברויך פון דרוקערייס. עס איז דא מער צייט צו אראנזשירן א דירעקט־דורך־פאסט קאמ־פיין, גוטע פראיעקטירנדיקע פארמעס וואס ווערן שניידן די קאסטן פון אפערירונג . . . צו פארבעסערן לייבלס און רעפערס . . . און פארזארגן די דילערס מיט צוציענדיקע סיילס ליטעראטור. עס קאן זיין א גוטער מיטל ווי אזוי צו פארבעסערן אייערע געשעפטן דורך דעם געברויך פון גו־טער דרוק ארבעט. זאל אונזער דעפארטמענט פון קונסט ארבעט אייך באהילפיק זיין אויפן געביט פון פרינטינג . . . מיט דער צוגרייטונג פון קאפיע, מיט דער ארטיסטישער אויסשטעלונג פון שריפטן, קאלירן און בילדער, און אייך העלפן צו זעען און באגרייפן די מעגלאכקייטן פון סיילס און אלע אנדערע געשעפט טראנסאקציעס.

טעלעפאָנירט 55 409

The Israelite Press
Limited
165 Selkirk Avenue
WINNIPEG

אידישע נייעס פון יענער זייט ים

מיידל געראטעוועט פון פרויען הענדלער

די וואַרשעווער צייטונגען מעלדן:

מיט א צייט צוריק איז געקומען צו־פארן קיין ווענגראָוו איינער יונה לוי־פער, וועלכער האט געשפּילט די ראָלע פון א גרויסן סוחר און געפּרואווט כלומרשט דארטן צו מאכן געשעפטן. צלייכצייטיק האט דער "סוחר" זיך באקאנט מיט דער שענסטער מיידל פון ווענגראָוו, דער 19־יאריקער פיינע, אויף וועלכער האט זיך געלאזט קאסטן פיל געלט. דער "סו־חר" האט שנעל געוואונען דאס הארץ פון דער מיידל, און ביידע זיינען פארשוואונ־דען געווארן פון שטאט.

דער פאטער פון דער אנטלאפענער מיי־דעל האט גענומען זי זוכן, נעמאָלדן וועג־נען דעם דער פּאליציי, וועלכע האט פאר־נאנדערגעשיקט נאך די אנטלאפענע שטעק בריוו, און אין קענינסבערג אויפן וואק־זאל, אין דער דייטשער פּאליציי געלונ־גען ביידע צו פארהאלטן. זיי האבן גע־מאכט אז זיי זיינען נאטאנזאָן, און אז זיי זיינען מאן און ווייב. אויך האבן זיי געהאט באן בילעטן ביז האמבורג און שיפן קארטן קיין מאנטעווידעא, אורוג־וואי.

איידער די דייטשע מאכט האט אויס־גענעבן לויפערן און דאס פרוילין דעם פּוי־לישן געריכט, זיינען זיי ביידע פון־אורטיילט געווארן דורכן דייטשן געריכט פאר אריבערגיין אומגעזעצלאך די גרע־ניץ אונטער א פעדמדן נאמען צו א האלב יאר טורמע איטלאכער, און די שטראף זיינען זיי דארטן אפגעזעסן.

ערשט דערנאך איז לויפער געשטאנען פארן פּוילישן געריכט, אלס באשולדיק־טער אין פרויען האנדל.

ביי אזעלכע פאלן פארדייבן געוויינלאך די פרויען הענדלער די שפּורן פון זייער פארברעכן, אז מען זאל זיי ניט קאנען פאר'משפט'ן. דאס מאל אבער האט די מיידל, וועלכע האט ערשט איצט געוואלט פארקויפן אין א שאנד הויז, דערציילט, ווי לויפער איז געשטאנען אין פארבינדונג מיט פארשיידענע פארדעכ־טיקטע פארשוינען אין דער צייט פון זיין רייזע, און ער האט איר פארזיכערט, אז זיי פארן קיין מאנטעווידעא נאר דערפאר, ווייל ער האט ניט געקראגן די בעלגישע וויזע. קיין בעלגיע מיט איר האט ער ניט געוואלט פארן, ווייל ער האט געוואוסט אז זי האט דארט משפחה.

דער פארפירער האט געקראגן זעקס יאר געפענגניש.

דזשאנסאן האט אזוי לאנג געקלאפט אין טיר, ביז נאנאן האט זיך אויפגעכאפּט און האט אים געעפנט.

— גוטער אוונט! האט דזשאנסאן גע־זאגט מיט זיין קאלטן, טייפלשן שמייכל, איר שלאפט שוין אזוי פרי?

— הערט אויף מיט אייערע דומהייטן, האט נאנאן געזאגט בייז און פארדראסיק, געגוג. איך מוז אוועקפאָרן פון שיקאגאָ. איך קאן עס מער ניט אויסהאלטן.

— נו, ווער לאזט אייך ניט פארן? פארט אייך געוונטערהייט. גראָף טשעוויץ וועט אייך ניט אויפהאלטן. איך קום ערשט פון זיין פאראבונג. ער איז גליקלאך מיט זיין שיינער כלה און דייגקט געוויס ניט מער פון אייך.

דזשאנסאן האט געטראָפן פונקט אין נאנאנס וואונד, די פראנצויזקע האט ניט געקענט איבערטראָגן דעם געדאנק אז גראָף געארג ליבט אן אנדערע.

— מיס מאקארטי האט שטארק ליב איר חתן, און זי וועט ניט דערלאָזן אז ער זאל פירן באקאנטשאפט מיט אזא שיינער פרוי ווי איר זייט, האט דזשאנסאן ווייטער געזאגט נאנע רואיק.

ער האט געוואוסט, אז מיט יערן וואָרט שנייידט ער אלץ טיפער און טיפער אין נא־נאס וואונד. ער האט געפילט ווי עס טוט איר ווי אזן ער האט ווייטער געשניטן.

נאנאן האט ענדלאך ניט געקאנט אויס־האלטן און האט אויסגערופן:

דערציילט מיר ניט, איך פרעג אייך ניט, זאגט מיר קורץ און שארף צו וואס זייט איר געקומען צו מיר אזוי שפּעט ביינאכט? וואס פארלאנגט איר פון מיר?

— איר געדייגקט נעוויס וואס איך האב מיט אייך אפגערעדט ווען לארד מארלבא־רא האט זיך אויסגעצויגן פון אייך?

— איך געדייגק אלעס, האט נאנאן גע־ענטפערט קורץ.

— אלזא ווייסט איר אז איך האב אייך געזאגט אז איך וויל אייך מיטנעמען קיין אינדיע.

— איך געדייגק אז איך האב געענט־פערט אז אן עמאן וועל איך ניט פארן.

— נאנע ריכטיק, מיר וועלן פארן אלע דריי אלס מאן און פרוי און טאכטער, זעלבסטפארשטענדלאך, אז מיר וועלן מוזן געפינען א אפּאסנדיקן נאמען. מיר קאנען זיך פארשרייבן אין דער ליסטע פון דער שיף אלס מיסטער, מיסעס און מיס טאר־נטאן, — ווי געפעלט אייך דער דאזיקער נאמען? איז ער ניט שיין?

— שיין אין ער שיין, צו וואס פאר א צוועק אבער זאלן מיר שפּילן די דאזיקע קאמעדיע?

— דאס דארף אייך ניט אנגיין, איר דארפט זיין צופרידן, וואס איר וועט מאכן אזא שיינע רייזע און וועט קאנען גאנץ שיין לעבן.

נאנאן האט א זיפץ געטאן:

— א שיין לעבן און א שיינע רייזע! און וואס דערנאך זיין? — וואס וועט זיין דער סוף?

— דאס איז ריכטיק! איצט האט איר געשטעלט די ריכטיקע פראגע. איך פארזי־כער אייך אבער, מאדעמואזעל נאנאן, אז וועגן אונזער רייזע פון אינדיע וועט זיך עפנדיק, וועל איך האלטן, וואס איך האב אייך צוגעזאגט אין לאנדאן, איך וועל אייך גיבן א הויז און וועל אייך פארזיכערן אויף אייער גאנץ לעבן.

— וועט איר דען האלטן אייער וואָרט?

— קאנט איר דען מיר באטייטן אז איך האב מיין וואָרט ניט געהאלטן.

נאנאן האט זיך פארטראכט. זי האט באמת געגלויבט דעם באנקיר. זי האט אבער מער ניט געקאנט בלייבן אין שי־קאגאָ. זי האט איצט, באזונדערס איצט, ווען געארג איז פארלאבט, ניט געקאנט קומען צו אים אין אים בעטן ער זאל זי באשיצן און באזארגן, ווי ער האט עס אמאל צוגעזאגט.

— ווי לאנג וועלן מיר בלייבן אין איינ־דיען? — האט זי געפרעגט.

— דאס איז מיר איצט אוממעגלאך צו זאגן. עס הענגט אפ פון פארשיידענע אומשטענדן. עס'איז זייער מעגלאך, אז איך זאל דארט בלייבן, עס איז זייער מעג־לאך, אז איר זאלט דארט מאכן א גליק און זאלט אויך דארט בלייבן. אין אינדיי־ען זיינען דא א סך רייכע פירסטן און פרינצן, וועלכע האלטן עס פאר א גליק צו הייראטן אן אייראָפּייאישע פרוי.

— איר לאכט פון מיר?

— איך לאך גאר ניט, אינדיען איז א וואוידער לאנד, א פיל גרעסער וואונדער־לאנד ווי אמעריקע. אין אינדיע קומען פאר זאכן פון וועלכע מען האט אין אמעריקע קיין באגריף ניט.

— צו וואס אבער פארלאנגט איר אומ־באדינגט אז איך זאל פארן אלס אייער פרוי?

— וואס האט איר מורא? מיר קאנען זיך שוין א לענגערע צייט, האב איך אמאל גערעדט צו אייך פון ליבע? האב איך אייך אמאל באאומרואיקט מיט אומאנ־שטענדיקע פארשלאגן?

— דאס ניט, אזן איך האף אז איר וועט מיך אויך אזוי באהאנדלען.

— דאן האט איר ניט ווארן מורא צו האבן, א פרוי, ווי איר זייט, דארף זיין אין אינדיען. איר ווייסט גאר נישט וואס אינדיען איז. אין וואס אינדיען קאן אייך געבן. עמעס וועט מיט דער צייט זיין א שיין קינד, אזא קינד קאן אין אינדיען גע־ווינס גליקלאך זיין.

— נוט איך ווייליק צו פארן מיט אייך קיין אינדיען, נאר אונטער איין באדינגונג.

— נעמלאך, וואס פאר א באדינגונג?

— אז גראף טשעוויץ זאל דערפון ניט וויסן!

— דערפון האט איר ניט וואס צו זאָרגן, וואס גייט מיר אן גראף טשעוויץ!? איך האב מיט אים קיינע געשעפטן ניט.

— דאס איז שיין! דאס מאל האט איר צוגעעטראָפן וואס איך וויל!

— איך מיין איר זאלט נאך היינט בייי־נאכט צוגיין פאקן אייערע זאכן, און מאר־גען נאנע פרי זאלן מיר אפפאָרן.

— נאך היינט ביינאכט? — האט נא־נאן איבערגעפרעגט.

זי האט א קוק געטאן אויפן זייגער. ס'איז געווען פונקט צוועלף.

— נו, זעט איר, איצט איז צוועלף אזייר־גער, פאקט איין אייערע זאכן און מאכט אייך פארטיק אויף דער רייזע. מארגן פרי, ארום זעקס אזייגער, גייט אפ א שנעל צוג קיין סאן פראנציסקא. מיר וועלן זיך אויפזעצן אויף דעם דאזיקן צוג און וועלן פונקט אנקומען אין דער צייט, ווען א שיף גייט אפ קיין כינע, פון דארט וועלן מיר פארן גלייך קיין קאלקוטא, איך האב שוין שיפסקארטן.

— אלזא, שוין הייסן איינפאקן מיינע זאכן?

— געוויס, רופט ארויס א לאקיי און הייסט אים איינפאקן אייערע זאכן. איך וועל דערווייל באצאלן, וואס עס קומט פון אייך אין האטעל.

— איך וואלט גערארפט קויפן אייניקע זאכן אויף אזא לאנגער רייזע.

— דאס וועט איר קאנען קויפן אין סאן פראנציסקא.

מיט די דאזיקע ווערטער האט זיך דזשאנסאן אויפגעהויבן פון זיין פלאץ און איז אראפּגעגאנגען אין אפּיס פון האטעל אבער מער ניט געקאנט בלייבן אין שי־קאגאָ. זי האט איצט, באזונדערס איצט, ווען געארג איז פארלאבט, ניט געקאנט קומען צו אים אין אים בעטן ער זאל זי באשיצן און באזארגן, ווי ער האט עס אמאל צוגעזאגט.

— ווי לאנג וועלן מיר בלייבן אין איינ־דיען? — האט זי געפרעגט.

— דאס איז מיר איצט אוממעגלאך צו זאגן. עס הענגט אפ פון פארשיידענע אומשטענדן. עס'איז זייער מעגלאך, אז איך זאל דארט בלייבן, עס איז זייער מעג־לאך, אז איר זאלט דארט מאכן א גליק און זאלט אויך דארט בלייבן. אין אינדיי־ען זיינען דא א סך רייכע פירסטן און פרינצן, וועלכע האלטן עס פאר א גליק צו הייראטן אן אייראָפּייאישע פרוי.

— איר לאכט פון מיר?

— איך לאך גאר ניט, אינדיען איז א וואוידער לאנד, א פיל גרעסער וואונדער־לאנד ווי אמעריקע. אין אינדיע קומען פאר זאכן פון וועלכע מען האט אין אמעריקע קיין באגריף ניט.

— צו וואס אבער פארלאנגט איר אומ־באדינגט אז איך זאל פארן אלס אייער פרוי?

— וואס האט איר מורא? מיר קאנען זיך שוין א לענגערע צייט, האב איך אמאל גערעדט צו אייך פון ליבע? האב איך אייך אמאל באאומרואיקט מיט אומאנ־שטענדיקע פארשלאגן?

— דאס ניט, אזן איך האף אז איר וועט מיך אויך אזוי באהאנדלען.

— דאן האט איר ניט ווארן מורא צו האבן, א פרוי, ווי איר זייט, דארף זיין אין אינדיען. איר ווייסט גאר נישט וואס אינדיען איז. אין וואס אינדיען קאן אייך געבן. עמעס וועט מיט דער צייט זיין א שיין קינד, אזא קינד קאן אין אינדיען גע־ווינס גליקלאך זיין.

— נוט איך ווייליק צו פארן מיט אייך קיין אינדיען, נאר אונטער איין באדינגונג.

— נעמלאך, וואס פאר א באדינגונג?

— אז גראף טשעוויץ זאל דערפון ניט וויסן!

— דערפון האט איר ניט וואס צו זאָרגן, וואס גייט מיר אן גראף טשעוויץ!? איך האב מיט אים קיינע געשעפטן ניט.

— דאס איז שיין! דאס מאל האט איר צוגעעטראָפן וואס איך וויל!

— איך מיין איר זאלט נאך היינט בייי־נאכט צוגיין פאקן אייערע זאכן, און מאר־גען נאנע פרי זאלן מיר אפפאָרן.

— נאך היינט ביינאכט? — האט נא־נאן איבערגעפרעגט.

זי האט א קוק געטאן אויפן זייגער. ס'איז געווען פונקט צוועלף.

— נו, זעט איר, איצט איז צוועלף אזייר־גער, פאקט איין אייערע זאכן און מאכט אייך פארטיק אויף דער רייזע. מארגן פרי, ארום זעקס אזייגער, גייט אפ א שנעל צוג קיין סאן פראנציסקא. מיר וועלן זיך אויפזעצן אויף דעם דאזיקן צוג און וועלן פונקט אנקומען אין דער צייט, ווען א שיף גייט אפ קיין כינע, פון דארט וועלן מיר פארן גלייך קיין קאלקוטא, איך האב שוין שיפסקארטן.

— אלזא, שוין הייסן איינפאקן מיינע זאכן?

— געוויס, רופט ארויס א לאקיי און הייסט אים איינפאקן אייערע זאכן. איך וועל דערווייל באצאלן, וואס עס קומט פון אייך אין האטעל.

— איך וואלט גערארפט קויפן אייניקע זאכן אויף אזא לאנגער רייזע.

— דאס וועט איר קאנען קויפן אין סאן פראנציסקא.

מיט די דאזיקע ווערטער האט זיך דזשאנסאן אויפגעהויבן פון זיין פלאץ און איז אראפּגעגאנגען אין אפּיס פון האטעל

דזשאנסאן האט זיך ארויסגעצויגן פונ'ם אודיטאָ־ריום האטעל. אליין האט זי ניט געקענט גיין צום באל.

דזשאנסאן האט אזוי לאנג געקלאפט אין טיר, ביז נאנאן האט זיך אויפגעכאפּט און האט אים געעפנט.

— גוטער אוונט! האט דזשאנסאן גע־זאגט מיט זיין קאלטן, טייפלשן שמייכל, איר שלאפט שוין אזוי פרי?

— הערט אויף מיט אייערע דומהייטן, האט נאנאן געזאגט בייז און פארדראסיק, געגוג. איך מוז אוועקפאָרן פון שיקאגאָ. איך קאן עס מער ניט אויסהאלטן.

— נו, ווער לאזט אייך ניט פארן? פארט אייך געוונטערהייט. גראף טשעוויץ וועט אייך ניט אויפהאלטן. איך קום ערשט פון זיין פארלאבונג. ער איז גליקלאך מיט זיין שיינער כלה און דייגקט געוויס ניט מער פון אייך.

דזשאנסאן האט געטראָפן פונקט אין נאנאנס וואונד, די פראנצויזקע האט ניט געקענט איבערטראָגן דעם געדאנק אז גראף געארג ליבט אן אנדערע.

— מיס מאקארטי האט שטארק ליב איר חתן, און זי וועט ניט דערלאָזן אז ער זאל פירן באקאנטשאפט מיט אזא שיינער פרוי ווי איר זייט, האט דזשאנסאן ווייטער געזאגט נאנע רואיק.

ער האט געוואוסט, אז מיט יערן וואָרט שנייידט ער אלץ טיפער און טיפער אין נא־נאס וואונד. ער האט געפילט ווי עס טוט איר ווי אזן ער האט ווייטער געשניטן.

נאנאן האט ענדלאך ניט געקאנט אויס־האלטן און האט אויסגערופן:

דערציילט מיר ניט, איך פרעג אייך ניט, זאגט מיר קורץ און שארף צו וואס זייט איר געקומען צו מיר אזוי שפּעט ביינאכט? וואס פארלאנגט איר פון מיר?

— איר געדייגקט נעוויס וואס איך האב מיט אייך אפגערעדט ווען לארד מארלבא־רא האט זיך אויסגעצויגן פון אייך?

— איך געדייגק אלעס, האט נאנאן גע־ענטפערט קורץ.

— אלזא ווייסט איר אז איך האב אייך געזאגט אז איך וויל אייך מיטנעמען קיין אינדיע.

— איך געדייגק אז איך האב געענט־פערט אז אן עמאן וועל איך ניט פארן.

— נאנע ריכטיק, מיר וועלן פארן אלע דריי אלס מאן און פרוי און טאכטער, זעלבסטפארשטענדלאך, אז מיר וועלן מוזן געפינען א אפּאסנדיקן נאמען. מיר קאנען זיך פארשרייבן אין דער ליסטע פון דער שיף אלס מיסטער, מיסעס און מיס טאר־נטאן, — ווי געפעלט אייך דער דאזיקער נאמען? איז ער ניט שיין?

— שיין אין ער שיין, צו וואס פאר א צוועק אבער זאלן מיר שפּילן די דאזיקע קאמעדיע?

— דאס דארף אייך ניט אנגיין, איר דארפט זיין צופרידן, וואס איר וועט מאכן אזא שיינע רייזע און וועט קאנען גאנץ שיין לעבן.

נאנאן האט א זיפץ געטאן:

— א שיין לעבן און א שיינע רייזע! און וואס דערנאך זיין? — וואס וועט זיין דער סוף?

— דאס איז ריכטיק! איצט האט איר געשטעלט די ריכטיקע פראגע. איך פארזי־כער אייך אבער, מאדעמואזעל נאנאן, אז וועגן אונזער רייזע פון אינדיען וועט זיך עפנדיק, וועל איך האלטן, וואס איך האב אייך צוגעזאגט אין לאנדאן, איך וועל אייך גיבן א הויז און וועל אייך פארזיכערן אויף אייער גאנץ לעבן.

— וועט איר דען האלטן אייער וואָרט?

— קאנט איר דען מיר באטייטן אז איך האב מיין וואָרט ניט געהאלטן.

נאנאן האט זיך פארטראכט. זי האט באמת געגלויבט דעם באנקיר. זי האט אבער מער ניט געקאנט בלייבן אין שי־קאגאָ. זי האט איצט, באזונדערס איצט, ווען געארג איז פארלאבט, ניט געקאנט קומען צו אים אין אים בעטן ער זאל זי באשיצן און באזארגן, ווי ער האט עס אמאל צוגעזאגט.

— ווי לאנג וועלן מיר בלייבן אין איינ־דיען? — האט זי געפרעגט.

— דאס איז מיר איצט אוממעגלאך צו זאגן. עס הענגט אפ פון פארשיידענע אומשטענדן. עס'איז זייער מעגלאך, אז איך זאל דארט בלייבן, עס איז זייער מעג־לאך, אז איר זאלט דארט מאכן א גליק און זאלט אויך דארט בלייבן. אין אינדיי־ען זיינען דא א סך רייכע פירסטן און פרינצן, וועלכע האלטן עס פאר א גליק צו הייראטן אן אייראָפּייאישע פרוי.

— איר לאכט פון מיר?

— איך לאך גאר ניט, אינדיען איז א וואוידער לאנד, א פיל גרעסער וואונדער־לאנד ווי אמעריקע. אין אינדיע קומען פאר זאכן פון וועלכע מען האט אין אמעריקע קיין באגריף ניט.

— צו וואס אבער פארלאנגט איר אומ־באדינגט אז איך זאל פארן אלס אייער פרוי?

— וואס האט איר מורא? מיר קאנען זיך שוין א לענגערע צייט, האב איך אמאל גערעדט צו אייך פון ליבע? האב איך אייך אמאל באאומרואיקט מיט אומאנ־שטענדיקע פארשלאגן?

— דאס ניט, אזן איך האף אז איר וועט מיך אויך אזוי באהאנדלען.

— דאן האט איר ניט ווארן מורא צו האבן, א פרוי, ווי איר זייט, דארף זיין אין אינדיען. איר ווייסט גאר נישט וואס אינדיען איז. אין וואס אינדיען קאן אייך געבן. עמעס וועט מיט דער צייט זיין א שיין קינד, אזא קינד קאן אין אינדיען גע־ווינס גליקלאך זיין.

— נוט איך ווייליק צו פארן מיט אייך קיין אינדיען, נאר אונטער איין באדינגונג.

— נעמלאך, וואס פאר א באדינגונג?

— אז גראף טשעוויץ זאל דערפון ניט וויסן!

— דערפון האט איר ניט וואס צו זאָרגן, וואס גייט מיר אן גראף טשעוויץ!? איך האב מיט אים קיינע געשעפטן ניט.

— דאס איז שיין! דאס מאל האט איר צוגעעטראָפן וואס איך וויל!

— איך מיין איר זאלט נאך היינט בייי־נאכט צוגיין פאקן אייערע זאכן, און מאר־גען נאנע פרי זאלן מיר אפפאָרן.

— נאך היינט ביינאכט? — האט נא־נאן איבערגעפרעגט.

זי האט א קוק געטאן אויפן זייגער. ס'איז געווען פונקט צוועלף.

— נו, זעט איר, איצט איז צוועלף אזייר־גער, פאקט איין אייערע זאכן און מאכט אייך פארטיק אויף דער רייזע. מארגן פרי, ארום זעקס אזייגער, גייט אפ א שנעל צוג קיין סאן פראנציסקא. מיר וועלן זיך אויפזעצן אויף דעם דאזיקן צוג און וועלן פונקט אנקומען אין דער צייט, ווען א שיף גייט אפ קיין כינע, פון דארט וועלן מיר פארן גלייך קיין קאלקוטא, איך האב שוין שיפסקארטן.

— אלזא, שוין הייסן איינפאקן מיינע זאכן?

— געוויס, רופט ארויס א לאקיי און הייסט אים איינפאקן אייערע זאכן. איך וועל דערווייל באצאלן, וואס עס קומט פון אייך אין האטעל.

— איך וואלט גערארפט קויפן אייניקע זאכן אויף אזא לאנגער רייזע.

— דאס וועט איר קאנען קויפן אין סאן פראנציסקא.

מיט די דאזיקע ווערטער האט זיך דזשאנסאן אויפגעהויבן פון זיין פלאץ און איז אראפּגעגאנגען אין אפּיס פון האטעל

אבער מער ניט געקאנט בלייבן אין שי־קאגאָ. זי האט איצט, באזונדערס איצט, ווען געארג איז פארלאבט, ניט געקאנט קומען צו אים אין אים בעטן ער זאל זי באשיצן און באזארגן, ווי ער האט עס אמאל צוגעזאגט.

— ווי לאנג וועלן מיר בלייבן אין איינ־דיען? — האט זי געפרעגט.

— דאס איז מיר איצט אוממעגלאך צו זאגן. עס הענגט אפ פון פארשיידענע אומשטענדן. עס'איז זייער מעגלאך, אז איך זאל דארט בלייבן, עס איז זייער מעג־לאך, אז איר זאלט דארט מאכן א גליק און זאלט אויך דארט בלייבן. אין אינדיי־ען זיינען דא א סך רייכע פירסטן און פרינצן, וועלכע האלטן עס פאר א גליק צו הייראטן אן אייראָפּייאישע פרוי.

— איר לאכט פון מיר?

— איך לאך גאר ניט, אינדיען איז א וואוידער לאנד, א פיל גרעסער וואונדער־לאנד ווי אמעריקע. אין אינדיע קומען פאר זאכן פון וועלכע מען האט אין אמעריקע קיין באגריף ניט.

— צו וואס אבער פארלאנגט איר אומ־באדינגט אז איך זאל פארן אלס אייער פרוי?

— וואס האט איר מורא? מיר קאנען זיך שוין א לענגערע צייט, האב איך אמאל גערעדט צו אייך פון ליבע? האב איך אייך אמאל באאומרואיקט מיט אומאנ־שטענדיקע פארשלאגן?

— דאס ניט, אזן איך האף אז איר וועט מיך אויך אזוי באהאנדלען.

— דאן האט איר ניט ווארן מורא צו האבן, א פרוי, ווי איר זייט, דארף זיין אין אינדיען. איר ווייסט גאר נישט וואס אינדיען איז. אין וואס אינדיען קאן אייך געבן. עמעס וועט מיט דער צייט זיין א שיין קינד, אזא קינד קאן אין אינדיען גע־ווינס גליקלאך זיין.

— נוט איך ווייליק צו פארן מיט אייך קיין אינדיען, נאר אונטער איין באדינגונג.

— נעמלאך, וואס פאר א באדינגונג?

— אז גראף טשעוויץ זאל דערפון ניט וויסן!

— דערפון האט איר ניט וואס צו זאָרגן, וואס גייט מיר אן גראף טשעוויץ!? איך האב מיט אים קיינע געשעפטן ניט.

— דאס איז שיין! דאס מאל האט איר צוגעעטראָפן וואס איך וויל!

— איך מיין איר זאלט נאך היינט בייי־נאכט צוגיין פאקן אייערע זאכן, און מאר־גען נאנע פרי זאלן מיר אפפאָרן.

— נאך היינט ביינאכט? — האט נא־נאן איבערגעפרעגט.

זי האט א קוק געטאן אויפן זייגער. ס'איז געווען פונקט צוועלף.

— נו, זעט איר, איצט איז צוועלף אזייר־גער, פאקט איין אייערע זאכן און מאכט אייך פארטיק אויף דער רייזע. מארגן פרי, ארום זעקס אזייגער, גייט אפ א שנעל צוג קיין סאן פראנציסקא. מיר וועלן זיך אויפזעצן אויף דעם דאזיקן צוג און וועלן פונקט אנקומען אין דער צייט, ווען א שיף גייט אפ קיין כינע, פון דארט וועלן מיר פארן גלייך קיין קאלקוטא, איך האב שוין שיפסקארטן.

— אלזא, שוין הייסן איינפאקן מיינע זאכן?

— געוויס, רופט ארויס א לאקיי און הייסט אים איינפאקן אייערע זאכן. איך וועל דערווייל באצאלן, וואס עס קומט פון אייך אין האטעל.

— איך וואלט גערארפט קויפן אייניקע זאכן אויף אזא לאנגער רייזע.

— דאס וועט איר קאנען קויפן אין סאן פראנציסקא.

מיט די דאזיקע ווערטער האט זיך דזשאנסאן אויפגעהויבן פון זיין פלאץ און איז אראפּגעגאנגען אין אפּיס פון האטעל

ביי האט זיך ארויסגעצויגן פונ'ם אודיטאָ־ריום האטעל. אליין האט זי ניט געקענט גיין צום באל.

דזשאנסאן האט אזוי לאנג געקלאפט אין טיר, ביז נאנאן האט זיך אויפגעכאפּט און האט אים געעפנט.

— גוטער אוונט! האט דזשאנסאן גע־זאגט מיט זיין קאלטן, טייפלשן שמייכל, איר שלאפט שוין אזוי פרי?

— הערט אויף מיט אייערע דומהייטן, האט נאנאן געזאגט בייז און פארדראסיק, געגוג. איך מוז אוועקפאָרן פון שיקאגאָ. איך קאן עס מער ניט אויסהאלטן.

— נו, ווער לאזט אייך ניט פארן? פארט אייך געוונטערהייט. גראף טשעוויץ וועט אייך ניט אויפהאלטן. איך קום ערשט פון זיין פארלאבונג. ער איז גליקלאך מיט זיין שיינער כלה און דייגקט געוויס ניט מער פון אייך.

דזשאנסאן האט געטראָפן פונקט אין נאנאנס וואונד, די פראנצויזקע האט ניט געקענט איבערטראָגן דעם געדאנק אז גראף געארג ליבט אן אנדערע.

— מיס מאקארטי האט שטארק ליב איר חתן, און זי וועט ניט דערלאָזן אז ער זאל פירן באקאנטשאפט מיט אזא שיינער פרוי ווי איר זייט, האט דזשאנסאן ווייטער געזאגט נאנע רואיק.

ער האט געוואוסט, אז מיט יערן וואָרט שנייידט ער אלץ טיפער און טיפער אין נא־נאס וואונד. ער האט געפילט ווי עס טוט איר ווי אזן ער האט ווייטער געשניטן.

נאנאן האט ענדלאך ניט געקאנט אויס־האלטן און האט אויסגערופן:

דערציילט מיר ניט, איך פרעג אייך ניט, זאגט מיר קורץ און שארף צו וואס זייט איר געקומען צו מיר אזוי שפּעט ביינאכט? וואס פארלאנגט איר פון מיר?

— איר געדייגקט נעוויס וואס איך האב מיט אייך אפגערעדט ווען לארד מארלבא־רא האט זיך אויסגעצויגן פון אייך?

— איך געדייגק אלעס, האט נאנאן גע־ענטפערט קורץ.

— אלזא ווייסט איר אז איך האב אייך געזאגט אז איך וויל אייך מיטנעמען קיין אינדיע.

— איך געדייגק אז איך האב געענט־פערט אז אן עמאן וועל איך ניט פארן.

— נאנע ריכטיק, מיר וועלן פארן אלע דריי אלס מאן און פרוי און טאכטער, זעלבסטפארשטענדלאך, אז מיר וועלן מוזן געפינען א אפּאסנדיקן נאמען. מיר קאנען זיך פארשרייבן אין דער ליסטע פון דער שיף אלס מיסטער, מיסעס און מיס טאר־נטאן, — ווי געפעלט אייך דער דאזיקער נאמען? איז ער ניט שיין?

— שיין אין ער שיין, צו וואס פאר א צוועק אבער זאלן מיר שפּילן די דאזיקע קאמעדיע?

— דאס דארף אייך ניט אנגיין, איר דארפט זיין צופרידן, וואס איר וועט מאכן אזא שיינע רייזע און וועט קאנען גאנץ שיין לעבן.

נאנאן האט א זיפץ געטאן:

— א שיין לעבן און א שיינע רייזע! און וואס דערנאך זיין? — וואס וועט זיין דער סוף?

— דאס איז ריכטיק! איצט האט איר געשטעלט די ריכטיקע פראגע. איך פארזי־כער אייך אבער, מאדעמואזעל נאנאן, אז וועגן אונזער רייזע פון אינדיען וועט זיך עפנדיק, וועל איך האלטן, וואס איך האב אייך צוגעזאגט אין לאנדאן, איך וועל אייך גיבן א הויז און וועל אייך פארזיכערן אויף אייער גאנץ לעבן.

— וועט איר דען האלטן אייער וואָרט?

— קא